

2013: una oportunitat única per al Tractat sobre el Comerç d'Armes.

N. 06 · desembre 2012

ISSN: 2014-2765 DL: B-11629-2013

Javier ALCALDE VILLACAMPA

Aquest policy paper sosté que la Conferència Diplomàtica que se celebrarà el març de 2013 representa una oportunitat única per assolir el Tractat sobre el Comerç d'Armes (TCA). La nova ronda negociadora es portarà a terme pocs mesos després de la Conferència Diplomàtica de juliol de 2012, en què es va estar a punt d'arribar al consens. Des de llavors, el context internacional ha canviat i l'estabilitat en la política nacional dels Estats Units, el principal productor i exportador mundial d'armes, permet un optimisme moderat sobre la consecució de l'acord. El principal obstacle que trobaran els partidaris del tractat són les regles del joc i, concretament, la necessitat de consens per prendre decisions. Aquest text ofereix als activistes de la societat civil 11 recomanacions perquè incrementin la seva influència.

Context

El comerç d'armes segueix sense control. A dia d'avui, no existeix cap tractat internacional que reguli les transferències d'armament en l'àmbit mundial. De fet, el comerç de pràcticament qualsevol producte (des d'un plàtan fins a un automòbil) és sotmès a més regulacions que el comerç d'una arma. En aquest sentit, és paradoxal que, abans d'arribar a la seva destinació, una arma de juguina hagi de passar per controls més estrictes que una de veritat.

Tanmateix, hi ha regulacions d'àmbit estatal i regional, com les de la Unió Europea, que amb la seva Posició Comuna de 2008 estableix una sèrie de criteris d'acord amb els quals no es pot exportar armes a països conflictius. La majoria de les regulacions són normes no vinculants, aplicables només en determinats països o regions i que exclouen bona part dels tipus d'armament i de les diferents transferències (centrant-se, com en el cas europeu, exclusivament en les exportacions), sense conformar en conjunt una regulació robusta i exhaustiva d'abast mundial. D'aquesta manera, els traficants d'armes s'aprofitaran

de les llacunes legals existents per seguir servint armes a pràcticament qualsevol punt del planeta.

Un primer pas per abordar aquest problema ha de consistir en la signatura d'un tractat vinculant que reguli el comerç internacional d'armes convencionals (lleugeres i pesants) i de les seves municions. Evidentment, aquesta proposta no pretén ser una panacea que acabi amb tots els problemes derivats de la proliferació de la violència armada. Fins i tot un cop signat el tractat, haurà d'ésser ratificat i, encara més important, aplicat. Ara bé, l'experiència amb el tractat contra les mines antipersones i, més recentment, amb el tractat contra les bombes de dispersió, ens convida a l'optimisme. Són tractats que es porten a la pràctica, que han passat del paper a la realitat. Així mateix, com que encara romanen a la memòria dels diplomàtics i els negociadors internacionals, constitueixen precedents vàlids en què basar les actuals negociacions.

El cas que ens ocupa, el comerç d'armes convencionals, és un fenomen mundial, completament globalitzat i interdependent. Sovint, la fabricació, el muntatge, la

transferència, etc., dels components té lloc en països diferents. Per a la majoria d'estats, aquest tipus de comerç té una importància estratègica superior al seu valor purament econòmic. És per això que és una qüestió tan sensible i en la qual els països no estan disposats a perdre cotes de sobirania. Tanmateix, el Tractat sobre el Comerç d'Armes (TCA) no és un tractat estrictament de desarmament. Però tampoc no podem acceptar que se'l catalogui com un tractat solament de comerç. Perquè la natura d'allò amb què es comercia i, sobretot, les conseqüències de l'ús dels productes armamentístics fan que tinguin efectes molt greus en termes humanitaris. Conseqüentment, potser el marc teòric més útil per entendre de què parlem és el de la seguretat humana. És a dir, una convenció important per a la seguretat dels estats, però que va més enllà, ja que afecta (i no pas poc) la seguretat de les persones i de les comunitats, tot i les problemàtiques relacionades amb aquest tipus de comerç són diferents a cada regió del món.

Des d'aquest punt de vista, el paper de la societat civil és fonamental, com ho va ser en les negociacions que conclogueren amb les dues convencions esmentades anteriorment. Si acceptem que el comerç d'armament té una dimensió humanitària, haurem d'acceptar que els representants de les víctimes tinguin veu en tot el procés. Per tant, són les ONG les que impulsen aquest tema des del principi, tal com ha succeït en la majoria de qüestions de desenvolupament, desarmament, drets humans o medi ambient sobre les que s'ha assolit una regulació mundial. Pensem en els nens soldats, en la Cort Penal Internacional o en el protocol de Kyoto, per citar tres exemples coneguts de diferents àrees polítiques.

Juntament amb les ONG, és fonamental el suport de governs especialment sensibles a aquestes temàtiques. Països com Noruega o Mèxic han estat líders d'un procés que hauria de culminar amb un tractat robust i jurídicament vinculant, tot i el risc de disposar de menys estats part que si el text fos ambigu i no vinculant. Pel que fa a Noruega, és un país que ja havia estat clau en la consecució dels tractats de les mines antipersones i de les bombes de dispersió. Aquest país va convertir la defensa dels drets humans i la construcció activa de la pau en els eixos de la seva política exterior i, malgrat la seva magnitud relativa tant en termes geogràfics com de poder econòmic, s'ha convertit en una superpotència humanitària. D'altra banda, Mèxic pateix diàriament uns nivells elevats de violència armada, causada en part per les proliferacions del tràfic d'armes lleugeres a través de la frontera amb els EUA.

Aquest aspecte és un dels més importants i més controvertits de les negociacions. Com assenyalava Roberto García Moritán, el president de la Conferència Diplomàtica de juliol de 2011, les armes petites i

lleugeres han de quedar dins de l'abast del tractat.¹ Són, amb diferència, les més mortíferes, les que produeixen més destrucció i les que s'empren per cometre la majoria de les violacions dels drets humans. Per tant, un tractat que no les inclogués no tindria sentit; a més, no incloure-les contribuiria a legitimar el comerç d'aquest tipus d'armes, com argumenten aquells que, des de la societat civil més militant, són contraris al tractat.²

Recordem que l'objectiu no és prohibir el comerç d'un tipus d'armes determinat. S'entén que existeix un comerç legítim que, autoritzat d'una manera responsable, pot contribuir a l'estabilitat i la pau internacionals, com per exemple el comerç d'armes destinades als cossos policials dels estats democràtics. En conseqüència, és fonamental conèixer l'usuari final de les armes, ja que la frontera amb el comerç il·legítim és molt permeable, de manera que sovint les armes autoritzades legalment són finalment utilitzades en contextos diferents dels previstos inicialment.

Tampoc no es tracta de regular la tinença d'armes pels civils, tot i el que sol afirmar interessadament el *lobby* de l'armament. En aquest sentit, podem destacar el paper dels representants de l'Associació Nacional del Rifle, molt influent en la delegació dels Estats Units, així com d'un bon nombre de congressistes i senadors de la superpotència nord-americana.³

Evolució del procés

La idea del TCA neix a mitjans de la dècada dels noranta, formulada inicialment per un grup de premis Nobel de la pau que incloïa, entre d'altres, el president de Costa Rica, Oscar Arias. En aquell moment el que es proposava era un codi de conducta per evitar les transferències d'armes a dictadors i a aquells que les utilitzarien per cometre violacions greus dels drets humans. El maig de 1997, aquesta proposta es concretaria en una sèrie de criteris, similars als que acabaria adoptant la Unió Europea i que l'any 2008 assolirien el rang de Posició Comuna i, per tant, es convertirien en normes de compliment obligat per als països membres de l'UE.

¹ Vegeu l'entrevista amb Roberto García Moritán al documental *Latituds* de la televisió pública catalana TV3 blogs.tv3.cat/latituds.php?itemid=477270.

² Vegeu, per exemple, la Campaign Against Arms Trade: www.caat.uk

³ Aquesta confusió neix a vegades de l'existència d'un segon procés de regulació internacional en el context de les Nacions Unides, al voltant del Programa d'Acció de l'ONU per controlar la proliferació d'armes petites i lleugeres. A diferència del TCA, aquest acord és no vinculant, exclou l'armament pesant i, a més del comerç, tracta de moltes altres qüestions, com ara el marcatge de les armes o la possessió d'armes per la població civil.

L'any 2003, i a partir d'un grup de treball coordinat per la Fundació Arias, es creà la campanya "Armes sota control", que incloïa dues grans organitzacions de desenvolupament i drets humans (Oxfam i Amnistia Internacional), juntament amb la xarxa d'acció internacional contra la proliferació d'armes petites (IANSA, per les seves sigles en anglès). Sota el paraigua d'"Armes sota control" (o Control Arms) es pretenia coordinar una campanya global amb un objectiu concret: el TCA.

El mateix any, els primers estats s'adheriren a aquesta idea: Cambodja, Costa Rica, Finlàndia, Islàndia i Mali. El 2004, el procés arribà a un punt d'inflexió quan el Regne Unit anuncià que donaria suport al projecte de tractat i inicià els treballs per coordinar una resolució de les Nacions Unides en aquest sentit, juntament amb un grup geogràficament plural de països, format per Argentina, Austràlia, Costa Rica, Finlàndia, el Japó i Kenya. Aquests països han copatrocinat les diferents resolucions de les Nacions Unides sobre el TCA fins ara.

La condició que posen els EUA per donar suport al procés és que les decisions s'hagin de prendre per consens, de manera que *de facto* es garanteixi el dret de vet

Finalment, l'any 2006 es presentà amb èxit la primera resolució de les Nacions Unides, aprovada per l'Assemblea General per 154 vots a favor, 24 abstencions i l'únic vot en contra dels Estats Units. Un grup d'experts governamentals s'encarrega des de llavors d'analitzar la viabilitat, el camp d'aplicació i els paràmetres generals del futur TCA. L'any 2008 s'aprovà una segona resolució i es creà un altre grup d'experts per analitzar els elements d'un futur instrument internacional jurídicament vinculant. El 2009, ja amb Obama al poder, s'aprovà la tercera resolució en la matèria, amb l'únic vot en contra Zimbabwe, la qual cosa inicià formalment el procés de negociacions. Tanmateix, la condició que posaren els Estats Units per donar suport a aquesta resolució era que les decisions s'haurien de prendre per consens, quelcom que tindria conseqüències fonamentals en l'evolució del procés, ja que *de facto* representa el dret de vet a l'hora d'aprovar el tractat.

Entre 2010 i 2012 una comissió preparatòria es reuní quatre vegades a Nova York per facilitar la Conferència

Diplomàtica de juliol de 2012. Es tractava de llimar els punts de desacord i de concretar les qüestions de procediment. Finalment, després d'un mes de negociacions intenses, la Conferència Diplomàtica acabaria sense acord. En l'últim moment, quan semblava que s'havia arribat a un consens, la delegació dels EUA adduí que li calia més temps per estudiar l'esborrany, de manera que avortava l'adopció del tractat. El dia següent, més de 90 països presentaren una declaració conjunta en què afirmaven el seu suport a un tractat robust i comprensiu.

D'aquesta manera, el procés no s'ha detingut. La tardor de 2012 les Nacions Unides aprovaren una nova resolució que instava els estats membres a organitzar una segona Conferència Diplomàtica, el març de 2013, que continués els treballs de juliol de 2012 i pogués culminar el procés del TCA. Aquesta conferència es tornarà a negociar amb el consens com a regla de presa de decisions, sense aclarir si això significa que cal unanimitat o si, pel contrari, es podria entendre que com a consens necessari n'hi ha prou amb una eventual majoria aclaparadora d'estats favorables a l'adopció del tractat.

Anàlisi

Situació actual

Actualment, ens trobem en el moment més propici per arribar a un acord. La resolució aprovada el 7 de novembre passat pel primer comitè de l'Assemblea General comporta que es manté l'impuls, de manera que aquest assumpte conserva una posició prioritària en l'agenda internacional.

Hi ha la percepció que el dret de vet, teòricament garantit per a qualsevol país, però a la pràctica utilitzat per les grans potències i, concretament, pels Estats Units, és un llast a l'hora d'aconseguir acords, com mostra la inacció de la Conferència de Desarmament en els últims 15 anys. Aquest és un punt cada vegada més criticat per les ONG, els diplomàtics i les agències, i els instituts especialitzats de les Nacions Unides, com l'UNIDIR.

A més, el context internacional és tristament propici a fer visibles els problemes relacionats amb el comerç d'armes. Un TCA robust i eficaç hauria d'haver impedit les transferències d'armes als països que reprimien les seves poblacions durant la Primavera Àrab. Conflictes armats a llocs com Síria o la regió dels Grans Llacs mostren que cal controlar el comerç internacional d'armes.

Actualment, sis estats es reparteixen el 80% de les exportacions internacionals d'armes convencionals. Es tracta dels cinc membres permanents del Consell de Seguretat de les Nacions Unides (els Estats Units, Rússia, França, el Regne Unit i la Xina, coneguts com el P-5), juntament amb Alemanya, el motor de

l'economia europea. En el cas dels europeus, gaudeixen del suport de la indústria, que desitjaria que les empreses dels països emergents estiguessin sotmeses a les mateixes regulacions que existeixen a l'UE i que, per tant, perdessin el seu avantatge comparatiu. Altres països europeus aposten per un tractat més robust, que inclogui també la perspectiva dels estats que pateixen la major part dels costos humans derivats del comerç d'armes. Sovint, la postura de França i el Regne Unit en el si de l'UE no és totalment coherent amb la que mantenen en les seves converses amb el P-5.

Val la pena destacar el paper dels Estats Units, el principal productor i exportador d'armes del món. És un país que històricament ha preferit polítiques internacionals unilaterals, a diferència del multilateralisme característic de la Unió Europea. Ja hem esmentat la influència de l'Associació Nacional del Rifle (ANR), constatable fàcilment durant la presidència de George Bush fill, quan l'ANR formava part fins i tot de la delegació negociadora dels Estats Units. En aquest sentit, cal recordar que els EUA no són un actor unitari, sinó un conjunt d'individus que canvien amb cada nova administració política. Si l'elecció de Barack Obama va representar aire fresc i el desbloqueig, *de facto*, de les negociacions, la seva reelecció comportarà ara el clima polític més favorable de què mai hagin gaudit els partidaris del tractat. Ara bé, Obama no és una garantia d'èxit. De fet, al seu govern se li pot atribuir gran part de la responsabilitat pel fracàs de l'anterior Conferència Diplomàtica. Tot i no estar a favor de tot el procés, aquest país podria ajudar en qüestions concretes, com els aspectes financers. Per exemple, els EUA no han signat el tractat d'Ottawa, però dediquen anualment una gran quantitat de diners a activitats de desminatge.

Entre els principals punts conflictius en les negociacions del TCA hi ha, en primer lloc, els tipus de transferències a regular. Així, mentre que alguns dels principals exportadors desitjarien un tractat centrat en les exportacions, la majoria d'estats és partidària de controlar tot tipus de transferències, incloent-hi apartats com el transport i també les cessions, els lloguers o, fins i tot, les donacions d'armament. A la versió actual del text (presentat pel president Roberto García Moritán el 26 de juliol de 2012), hi ha una certa ambigüïtat en aquest sentit, tot i que val la pena destacar positivament el fet que s'hi mencionin els intermediaris, uns personatges claus en la transició del mercat legal al mercat il·lícit.

Quant als criteris exigits per denegar determinades transferències d'armes, inclouen les qüestions relatives als drets humans, al Dret internacional humanitari i a la possibilitat de cometre actes terroristes. Pel contrari, en la resta de paràmetres (violència de gènere i contra els infants, crim organitzat, corrupció i impacte negatiu sobre el desenvolupament del país importador) el llenguatge del text és menys precís.

Malgrat que alguns estats volen fixar l'abast del tractat en els set tipus d'armes del Registre de l'ONU, la majoria dels estats prefereixen controlar totes les armes convencionals. En la versió actual del text, les categories del registre de l'ONU s'han ampliat per incloure les armes lleugeres, però les municions (així com els components de les armes) queden recollides en un apartat diferent i, per tant, sota un control menys estricte que la resta de l'armament. Se n'exclouen, en canvi, algunes armes pesants com avions de transport, avions no tripulats, armament policial per reprimir protestes internes, l'armament de doble ús, i les transferències d'armes a actors no estatals.

A la versió actual del text, les 7 categories del registre de l'ONU s'han ampliat per incloure les armes lleugeres, però les municions han quedat relegades a un control menys estricte

Pel que fa al procés de ratificació i d'entrada en vigor del tractat, el número de ratificacions necessàries és actualment de 60, sense que sigui necessari que inclogui els principals productors o exportadors. És un nombre alt (en el cas de les bombes de dispersió, en foren 30), però si tenim en compte el nombre d'estats favorables al procés, es considera que és possible aconseguir-ne l'entrada en vigor en un període raonable de temps. En interès d'una major transparència, seria desitjable incloure-hi l'obligatorietat de fer públics els informes anuals sobre les transferències d'armes pels estats, un aspecte que no forma part del text actual.

L'actual text del tractat és ambigu pel que fa a altres qüestions, com els acords de cooperació de defensa. Per acontentar les exigències del *lobby* de les armes, se n'han exclòs les armes de caça i de tir esportiu, i es preveu que en un futur el TCA només es pugui modificar per consens, quelcom que limita pràcticament les possibilitats d'esmenar-ne el text.

És, per tant, un text de mínims (menys exigent que la regulació europea, però per sobre del nivell mitjà dels controls de les transferències internacionals d'armes), acceptable a ulls de les ONG i la majoria d'estats. Tanmateix, encara es podria millorar de cara a la nova Conferència Diplomàtica de 2013. Des d'aquesta perspectiva, proposem 10 recomanacions per aconseguir

el millor TCA possible, tenint en compte les limitacions que imposen les regles del joc existents.

Recomanacions

Ser realistes, demanar el màxim. És fonamental concretar les prioritats, les línies vermelles. En aquest sentit, la unitat de les ONG és preferible a assolir l'aspiració d'una ONG concreta o un objectiu personal. Per tant, és clau definir els aspectes essencials del tractat, com les armes lleugeres o les municions. Cal que hi hagi generositat i que els representants de la societat civil vagin tots a l'una. D'aquesta manera, tot i que s'han de fer peticions de màxims (si no ho fan les ONG, no ho farà ningú), també cal ser realistes i estar preparats per acceptar un bon tractat, encara que, per definició, no pugui ser perfecte.

Treballar entre conferències. Seria desitjable arribar al març de 2013 havent portat a terme nous seminaris regionals per apropar postures, de manera que el primer dia es puguin iniciar les negociacions sobre los punts en els quals es pot assolir l'acord. En aquest sentit, la feina del president de la nova Conferència Diplomàtica, l'ambaixador australià, ha de tenir un paper fonamental, seguint el model del seu predecessor, Roberto García Moritán.

Dialogar amb els moderats del lobby de les armes. L'estratègia per maximitzar la influència de les ONG hauria d'incloure el diàleg amb els adversaris. En aquest sentit, una possibilitat fins ara no gaire explorada pels activistes consisteix en la inclusió d'individus (moderats) del sector oposat entre els aliats potencials. Es tracta de dividir l'enemic. Per fer-ho, és necessari un exercici de generositat i de pragmatisme. Cal establir canals de diàleg amb associacions no extremistes del lobby de les armes, com els caçadors o les associacions de tir esportiu. El suport explícit d'aquest tipus d'organitzacions als objectius del tractat incrementaria la credibilitat dels activistes per a alguns països, organitzacions internacionals i bona part de l'opinió pública, especialment als EUA.

Dialogar amb la indústria. Aquesta interlocució ja ha tingut lloc amb la indústria europea i, sobretot, amb la indústria del Regne Unit. Cal potenciar-la també a altres països, tenint clars els riscos que hi hagi cooptació i que el tractat es desvii cap a objectius diferents dels marcats inicialment. Idealment, el diàleg hauria d'incloure propostes de reconversió de la indústria armamentística, en casos en què es prevegi la reducció del mercat i, per tant, de la mà d'obra ocupada.

Potenciar la creativitat. *Control Arms* s'ha caracteritzat per un ús excel·lent de les xarxes socials, així com d'infografies dissenyades específicament per a aquesta campanya. Com s'ha fet palès en altres casos, aportar creativitat a les tàctiques de les campanyes és essencial. Un exemple en seria invertir en l'estratègia de *naming and shaming*, és a dir, d'avergonyir els governs irresponsables. Aquest tipus de tàctiques conformen una de les maneres més efectives que tenen les coalicions per influir en les negociacions. Cap país vol ser a la llista dels "dolents" elaborada per una organització de drets humans. Va funcionar bé en el procés d'Ottawa i també en el cas de la coalició de les bombes de dispersió.⁴ Aquesta és una àrea amb un potencial d'influència enorme que els activistes podrien desenvolupar amb un cost financer escàs.

Augmentar el paper de les víctimes. Una altra manera d'emprar les tècniques creatives en l'activisme dels moviments socials consisteix a incloure-hi les persones més properes als problemes socials, és a dir, les víctimes mateixes. Donar veu als afectats mateixos és important des del punt de vista social i estratègic, i la seva presència reforçaria les campanyes. En aquest sentit, la inclusió creixent de víctimes en delegacions governamentals hauria de tenir un impacte significatiu en el contingut i la direcció de les negociacions.

Estendre el lobby a múltiples àmbits. Treballar a les capitals, en els àmbits nacional i regional, tenint present que els països no són actors unitaris i que alguns diplomàtics no reben instruccions precises de les seves capitals. En aquest sentit, els diplomàtics amb un passat a les organitzacions de la societat civil poden ser més permeables a les qüestions que més preocupen les ONG.

Aprofitar el context internacional. Els processos de negociació no són aïllats en el temps. Ben al contrari, desgraciadament, es desenvolupen paral·lelament a conflictes bèl·lics. Els activistes podrien millorar la seva eficàcia si aconseguissin crear connexions més directes entre el TCA i esdeveniments contemporanis, com la guerra a Síria. La literatura

⁴ A la Conferència Diplomàtica de Dublín, on es negocià la part fonamental del Procés d'Oslo, els diplomàtics havien d'afrontar cada dia un mapa del món en què cada país tenia un color diferent (verd, groc, vermell), que representava la seva postura sobre la prohibició de les bombes de dispersió. Molts diplomàtics reconeixien que aquest senzill mapa va tenir un efecte tremend en les seves converses. Era quelcom de visual per als periodistes, consumidors àvids de titulars com "el nostre país forma part de la llista dels 'dolents'". A més, evolucionava durant les negociacions, de manera que els canvis en els colors formaven part dels discursos oficials de les delegacions governamentals.

acadèmica mostra com l'activisme transnacional és més efectiu en períodes durant els quals els ciutadans (inclosos els diplomàtics) són més conscienciats sobre les conseqüències dels conflictes armats. Bombes de dispersió al Líban, armes petites en la massacre d'una escola, mines antipersones a Cambodja, nens soldats al Congo, etc. Malgrat els horrors de la guerra, és una oportunitat per als activistes, ja que ofereix una major cobertura mediàtica sobre els efectes de la proliferació d'armes en la prolongació dels conflictes armats.

Millorar les relacions amb altres coalicions.

En aquest camp s'ha progressat molt des de fa alguns anys. No obstant això, encara cal consolidar la percepció que no és bo que les campanyes o les coalicions competeixin entre si, de manera que cal reduir la lluita per recursos, cobertura mediàtica o suport polític. Sovint, hi ha organitzacions que només es preocupen pel seu mandat concret. Veure cada qüestió com una situació concreta dins d'un marc més ampli de seguretat humana pot ajudar a promoure el tipus de pensament cooperatiu d'acord amb el qual un èxit en una campanya és també quelcom de positiu per a la resta d'organitzacions.

Ser pragmàtics i esquivar els estats escèptics.

En algunes de les negociacions de desarmament més reeixides, com ara el Procés d'Ottawa o el Procés d'Oslo, la participació estava regulada per regles escrites. Això fou crucial per evitar una postura negativa dels països interessats en bloquejar les negociacions, tal com ha succeït en els fòrums tradicionals de desarmament i control de l'armament. En el context del TCA, val la pena que ens preguntem fins a quin punt té sentit fer concessions als estats més escèptics. A més, les possibilitats que aquests països arribin a signar i ratificar el tractat són mínimes. En tot cas, el març de 2003 aquest serà un dels punts claus per garantir l'èxit de les negociacions.

Aprofitar el potencial d'aquells que no siguin anglòfons nadius. Apostar per bilingüïsmes o multilingüïsmes, més enllà de limitar-se a traduccions en moments concrets. És essencial per integrar activistes de països afectats, com a l'Amèrica Llatina o a l'Àfrica francòfona, però també per tenir una certa sensibilitat amb els activistes del continent asiàtic, que possiblement són els que tinguin per davant una feina més difícil a l'hora de pressionar els governs.

Postdata

Passi el que passi el març de 2013, el que s'ha assolit fins ara és molt més del que es podia esperar fa uns anys. Fins i tot podríem afirmar que el comerç d'armes ha estat, en certa manera, estigmatitzat i que els

governos ja senten la necessitat de justificar les seves decisions en aquest sentit. D'altra banda, no val a oblidar que hi ha més opcions, com ara un nou procés amb regles del joc més flexibles. Per tant, en cas de dubte entre un tractat dèbil i universal o un tractat que sigui fort, però que no puguin signar tots els estats, apostem per un tractat fort. La universalització podrà arribar en un segon moment. A més, l'experiència de tractats no universals (com el de les mines antipersones) mostra que, a la pràctica, poden tenir efectes més enllà dels estats que en formen part.

SOBRE L'AUTOR:

Javier ALCALDE VILLACAMPA és doctor en Ciències Polítiques per l'Institut Universitari Europeu de Florència i màster en Ciències Socials per l'Institut Juan March de Madrid. Com a tècnic d'investigació de l'ICIP participà a la Conferència Diplomàtica sobre el Tractat sobre el Comerç d'Armes que se celebrà a Nova York, a la seu de l'ONU, el juliol de 2012.

RENÚNCIA DE RESPONSABILITAT:

Les opinions expressades en aquesta publicació no reflecteixen necessàriament les de l'ICIP.

INSTITUT CATALÀ INTERNACIONAL PER LA PAU

L'Institut Català Internacional per la Pau (ICIP) és una institució pública, però independent, que té com a principal objectiu promoure una cultura de pau i facilitar la resolució pacífica i la transformació dels conflictes violents. Les activitats de l'ICIP estan relacionades amb la recerca, la transferència de coneixement i la difusió d'idees, així com amb la intervenció sobre el terreny. L'ICIP té un interès especial en fomentar la recerca original que aporti nous resultats, no només en el camp teòric sinó també en l'aplicació pràctica de solucions. És en aquest context, on s'emmarca la publicació de la sèrie de policy papers de l'ICIP.

www.icip.cat / icip@gencat.cat / @ICIPeace